

Ὁ χρότης ἀντεκατέστησε τὴν ἐρυθρότητα τῆς Ἰουλιανῆς.

— Γίνεται ἀληθῶς λόγος ! εἶπεν αὐτῇ.

— Μόνη ἡ κυρία Κόλλας μοὶ ὠμίλησε, γνωρίζετε δὲ τὴν κακεντρέχειαν τῆς φοβερᾶς γλώσσης τῆς κυρίας ταύτης. Βεβαίως δὲ ὅ,τι εἶπεν εἰς ἐμέ, θὰ τὸ εἶπε καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ἤδη.

— Ἀλλὰ τί εἶπεν ;

— Ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀννέτα εἶναι τεθλιμμένη καὶ μελαγχολικὴ, ὅτι μετεβλήθη πολὺ, ὅτι δὲ ὁ Δερόδης εἶναι ἡ αἰτία τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς τε ἡθικῆς καὶ τῆς σωματικῆς. Εἶπε καὶ τι πλεότερον ἀκόμη.

Ἡ Ἰουλιανὴ διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ μὴ τολμῶσα οὐδὲ νὰ ἀτενίσῃ τὸν Βονέ. Ἡ μάμμη τῆς ἰδοῦσα τὴν ταραχὴν τῆς ἠθέλησε νὰ μαθῇ τί συνέβαινε νομίζουσα ὅτι πρόκειται πάντοτε περὶ τῆς οἰκογενείας Δραπιέ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ἀκόμη εἰς τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν Δραπιέ ; ἠρώτησεν.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔγραψεν εἰς τὸ τετράδιον : «Θὰ σὰς διηγηθῶ πάντα ταῦτα κατόπιν. Οὐδὲν κακὸν συμβαίνει τῷ κυρίῳ Δραπιέ.»

— Πολὺ καλὰ, τότε, πολὺ καλὰ.

Ὁ Βονέ ὑπέλαθεν :

— Ἡ κυρία Κόλλας μὲ ὑπεχρέωσε νὰ σὰς εἰδοποιήσω περὶ τῆς καταστάσεως. Ἐδίστασα νὰ τὸ πράξω καὶ τέλος ἀπεφάσισα νὰ ἐπιφορτίσω τὴν κυρίαν Δραπιέ μὲ τὴν ἐντολὴν ταύτην. Φθάς, εὗρον ἀσθενῆ τὴν κυρίαν Δραπιέ· ἀφ' ἐτέρου ὁ κύριος Δερόδης εἶχε φύγει ἐκ Φεγιάδης. Ἀνέμεινα λοιπὸν. Σήμερον ὅμως, ἐξερχομένη τοῦ κοιμητηρίου ἡ κυρία Κόλλας μὲ ἐπλησίασε καὶ μοὶ ἐπανάλαβε τὰ αὐτά.

Ἀλλὰ πῶς ὁ Βονέ νὰ εἶπῃ εἰς νεάνιδα, τὴν ὁποίαν ἠγάπα : «Ἡ ἀδελφή σας εἶνε ἔγκυος !» ἡ λέξις ἦν λίαν βαρεῖα.

Μετὰ στιγμὴν σιγῆς ἐξηκολούθησε :

— Πρὸς Θεοῦ, δεσποινίς, βλέπετε τὴν ταραχὴν μου· ὑπάρχουσι λέξεις, τὰς ὁποίας μία γυνὴ δύναται νὰ εἶπῃ εἰς ἕνα ἄνδρα, τὰς ὁποίας ὅμως ὁ ἀνὴρ οὗτος δὲν δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς νεάνιδα, τὴν ὁποίαν σέβεται. Ἐκ τῶν λόγων τούτων ἐπεται ὅτι πρέπει ὁ κύριος Δερόδης νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Ἀννέταν.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ, ἀλλ' ὅτε ἠνόησεν ἐψιθύρισε :

— Ναί... ἐννοῶ.

— Ἀ ! δεσποινίς, συγχωρήσατέ με διὰ τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν σὰς ἐπροξένησα.

Ἐκείνη ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Ἐπράξατε ὡς φίλος καὶ σὰς εὐχαριστῶ· οὐδεὶς ἐκ τῶν γνωστῶν μας δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ ὡς ὑμεῖς.

Χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ αὐτάς, ἡ κυρία Ἀμιλῶ τοὺς παρετήρει μετ' ἐκπλήξεως. Τί συνέβαινε λοιπὸν ; Ἐβλεπε τὴν ἀγωνίαν τῆς Ἰουλιανῆς καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ Βονέ καὶ ἀνησύχει.

— Μὴ λησμονῶμεν τὴν μάμμην, εἶπεν ἡ Ἰουλιανὴ· πρέπει νὰ τῇ ἀποκρύψωμεν τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Βονέ δὲν εἶχε τί πλέον νὰ εἶπῃ, ἂν δ' ἐτόλμα θ' ἀπήρχετο πάραυτα. Ἡ συγκίνησις τῆς Ἰουλιανῆς ἐθλίβεν αὐτόν.

Ἠγέρθη.

— Δὲν περιμένετε τὴν Ἀννέταν ; εἶπεν ἡ κυρία Ἀμιλῶ.

Ὁ Βονέ διὰ νεύματος ἀπήντησεν ὅτι τοῦτο ἦτο αὐτῷ ἀδύνατον καὶ ἔσφιγξε τὴν τρέμουσαν χεῖρα, ἣν ἡ γραῖα ἔτεινεν αὐτῷ.

Ἡ Ἰουλιανὴ ὠδήγησεν αὐτὸν μέχρι τῆς μεγάλης θύρας.

— Μὴ ἐκπλήττεσθε, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι δὲν σὰς λέγω τὸ θὰ ἀποφασίσωμεν. Πρὸ παντός πρέπει νὰ ἐξετάσω τὴν ἀδελφὴν μου. Ἐπανεέλθετε αὐριο, σὰς παρακαλῶ. Τίς οἶδεν ἴσως λάβωμεν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σας !

— Θὰ εἶμαι προθυμὸς εἰς ὅ,τι μὲ διατάξετε. Ἡ μεγαλειτέρα δ' ἐνδείξις τῆς πρὸς με ἐκτιμῆσεώς σας ἔσεται ἡ ἀποδοχὴ τῆς συνδρομῆς μου.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Βονέ προέδιδε τὴν θερμότητα τῆς καρδίας του.

I

Ἡ Ἰουλιανὴ ἀνῆλθε τάχιστα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἠνέωξε δὲ τὴν θύραν τόσον ταχέως, ὥστε ἡ Ἀννέτα, ἥτις ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλίντρου ἀκουμβούσα ἐπὶ τινος τραπέζης καὶ διὰ τῶν χειρῶν κρύπτουσα τὸ πρόσωπον, δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀπομάξῃ τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ρέοντα δάκρυα.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ ὧμου τῆς ἀδελφῆς τῆς τὴν χεῖρα καὶ διὰ φωνῆς τρεμούσης :

— Ἀννέτα, εἶπεν αὐτῇ, εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν· πρέπει νὰ μοὶ εἶπῃς τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Ἀννέτα δὲν εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀπαντήσῃ· τὸ δακρύβρεκτον πρόσωπόν τῆς ὠμίλει εὐγλωττότερον αὐτῆς.

— Εἶναι ἀληθές ! εἶναι λοιπὸν ἀληθές ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιανὴ ὀπισθοδρομοῦσα.

Αἰφνης ὅμως ἐπανῆλθε παρὰ τῇ ἀδελφῇ τῆς καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτὴν ἐψιθύρισε :

— ὦ ! δυστυχὴς κόρη ! ταλαίπωρος ἀδελφὴ μου !

Περιεπτύχθησαν ἀλλήλας καὶ ἐκλαίον καὶ αἱ δύο.

— Εἶναι ἀληθές, ἐψιθύριζεν ἡ Ἰουλιανὴ καταπληκτος. Σὺ, Ἀννέτα μου, ἀδελφὴ μου, σὺ, ἡ ὑπερφάνειά σου !

Ἡ Ἀννέτα, κλαίουσα, ἔσφιγγεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς λέγουσα διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς :

— Ἰουλιανὴ, μὴ μὲ ἀποθῇς· ὑποστήριξόν με, σῶσόν με !

— Καὶ δὲν μοὶ εἶπες τίποτε ...

— Ἦμην τόσον δυστυχὴς, ὥστε νὰ μὴ τολμῶσω νὰ ὁμιλήσω.

— Καὶ ἐκρύβης ἀπὸ ἐμέ !

— Ἦσχυρόμην τόσον, ὅταν μὲ παρετήρεις, ὥστε δὲν ἤδυνάμην ν' ἀνοίξω τὰ χεῖλιά μου.

— Δὲν εἶμαι λοιπὸν ἡ ἀδελφὴ σου, ἡ φίλη σου, ἡ μήτηρ σου ;

— Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο δὲν ἤδυνάμην νὰ ὁμιλήσω.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς λυγμοὶ ἤκούοντο. Εἶτα ἡ Ἰουλιανὴ ἀποσπώμενη τῆς ἀγκάλης τῆς ἀδελφῆς τῆς μετέβη ἵνα κλείσῃ τὰ παράθυρα. Τῆς νυκτὸς δ' ἐπελθούσης ἐκάθησε πάλιν παρὰ τῇ ἀδελφῇ τῆς, ἣν ἔλαβεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ὡς παιδίον.

— Τώρα, εἰπέ μοι τὰ πάντα, ἐψιθύρισε αὐτῇ χαμηλοφώνως.

— ὦ ! σὲ παρακαλῶ !

Ἐπετεῖ συνέχεια.]

Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ν. Φουσ. Μ ε θ ὠ ν η ν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Α. Νικολ. Σ. Φ. Κ. Ἐνεγράφη· φύλλα ἀπεστάλησαν ἀπ' ἀρχῆς. Διότι δὲν ἐλάβομεν φύλλον σας. — κ. Στ. Α. Α. Ἰ θ ἰ α κ η ν. Ἐγράψαμεν. — κ. Α. Σ. Κ. ἰ ἰ α τ ο ν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξεις ἀπεστάλη. — κ. Ν. Α. Χ α λ κ ἰ δ α. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Μ. Κ. λ φ ἰ ρ σ α λ α. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Εὐστ. Ρ. Ἀ λ ε ξ ἰ ἂ ν δ ρ ε ἰ α ν. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 100. Θὰ συμμορφωθῶμεν τῇ ἐπιστολῇ σας. Ἐγράψαμεν. — κ. Σ. Α. Π. Ἰ θ ἰ α κ η ν. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Δ. Δ. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Γ. Σ. φρ. χρ. 42. Ἐγράψαμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν εἰς πάντας τοὺς νέους ἐγγραφέντας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Διδακαλία δωρεάν.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ
δὲν εἶνε γνησία.